

IV B 1
Kapsel

HITTE BARNET.

ERISK SANG

AF

P. G. Ullikman.

Erkenne mich, lass meine Stimme dir
Zuerst das Ohr berühren, da du uns
Aus jener stummen Nacht, zurücke keh

Milborg,

hos J. Cederwall & Son.

1841.

Priset: 10 kop. Silver.

AHM 549

Imprimatur.

Frans Ludv. Schauman.

Förord.

Följande säng, som under benämning af Hirttebarnet tillgivas författarens ungdoms vänner, grundar sig å en händelse, hwilken tilldrog sig i Kuffola by inom Kallis Kapell, af Wiborgs Socken, för wid påst tjugu år tillbaka. Författaren har, såwidt möjligt varit, troget följt händelsens gång, helst han varit i tillfälle att höra den berättas af de personer, som varit omedelbara wittnen till densamma. Älftwen har han sedt och talt wid Hedda, som nu sjelf är moder till twenne minderåriga barn. — På fråga huru hon uppehållit sig wid lif i skogen under loppet af twenne dagar och nätter, kunde hon ej gifwa annan förklaring, än att hon besöktes ofta af ett djur, som liknade en hund.*) Detta ädla djur hade legat wid henne, bortseft hennes tårar och lifsom sagt åt henne: „Gråt icke, mamma är långt borta!”

*) Troligen en hund, som ärföljt någon herde till skogen.

Hon war, då händelsen timade, närmare 3 år gammal och återfanns i en skog söndags morgon, wid soluppgången, på ett afstånd af omkring 4 werst från hemmet.

Händelsen har väckt uppmärksamhet, och ofwänande lilla poem är ämnad till en wälmående warning för våra unga, älsfwärda makar.

Möderar! i som på jorden hafwen en så hög bestämmelse och ägen så känslofulla hjertan för det ädla och stöna; wården edra barn, som Färshnen, såsom ett lån, gifwit eder! Denna pligt är helig. Eder möda och edra dygder skola redan här, uti lidandets och sorgernas werld, belönas med edra barns kärlek. Lidandet är eder stort, men i skolan älska, tro och hoppas och bedja. Himmelen skall höra edra böner.

Althof i April 1841.

Författaren.

Wittebarnet.

Maji war kommen. I rymden och på gungande grenar

Fåglarne sjöngo kärlekens hymner. Solen den milda
I bygderna spredde en allt upplifwande värma.

Blomstren och gräset stego åter ut jorden, och swalan
I feid byggde sitt bo under taket med nöje.

Wältiga känslor i menniskans hjerta walsnade under
Sångens och blommornas dagar. Herrlig, gudomlig,
war wåren! —

Men den gamle, förståndige Erik, Heddas farfar,
Sick ut på den färdige återn och sådde till hösten
Korn i tegar, den han plöjt i sextio somrar.
Inwid återn i sanden lekte med Anders och Anna
Hedda, Carles, den rastes, spåda men välvårta dotter
I frid samt i oskuld och lugn uti folksken.

Erik den gamle slöt sitt arbet och wände till mid-
dag

Tillbaka från den enstaka återn i skogen med plogten.
Hogon följde efter till gården springande barten,
Utom Hedda, hvars strumpband hade fallit i skogen.
Timmar förgingo, men från skogen kom Hedda ej
åter!

Barnet saknas af fader och moder. Hedda
man söker

I byn, och på åker och wägar ända tills afton,
Utän att finna det spåda, saknade barnet i neiden.
Natten instundar; men till hvilka waggas ej Hedda

Af far, ej heller af den bittert sörjande modren!
”Herre Jesus! så beder den saknades moder,
”Jesus, du store, bewara mitt barn från olycka,
”Skydda, bewara Hedda i natt, det wårnlösa barnet,
”Helige englar, bewaren den lilla från faror i
skogen!”

Så bad, gjutande tårar, den saknades moder, Maria,
Intill morgonens gryning, då hon sjönt i en slum-
mer.

Men Carl, Heddas fader, samlar om morgonen
grannar

Och hufvfolk att söka sin saknade Hedda i neiden.

Carle han sökses till skogen af fränder, wänner och
gratuar.

En hwar önskar att finna den lilla. Hedda man
ropar

Wid namn. Hedda fallar och ropar pappa så ömt:
Hedda! Hedda! — swara, o swara din sörjande
fader!

Hedda man söker och ropar dagen igenom förgäfwes:

Hedda svarar ej fader ej moder, ej wänner och
fränder! —

Och den lilla ansågs förlorad, uppäten af wilddjur,

Då man ej fann den på Ruffolas ägor och grannars.

Tröstlös söker Maria en wedergickande hwila
Efter sin wandring, i stogen. Hedda ser hon i
drömmen

Än bortföras af ulfwent, än kringirrande ensam

I den mörka, dystra stogen i tjuende faror.

Sist tror hon sig höra Heddas manande nödrop,

Och waknar då genast, oroad och wäckt utaf drömmen.

Ej mer sofwa fömädde Maria, den serjande
modren,

Utän hon waknar och beder ända tills morgonens an-
komst.

Och då morgon war inne, berättar Maria åt Earle

Hur hon såg Hedda i drömmen, och ber Earle med
ömhet

Än ett försök till Heddas, den lillas, räddning att
göra.

Henne svarar den missnöjde, trogne mannen i wrodet:

„O Maria! Maria! Huru kunde du moder så
glömma.

Din pligt, och ej bättre wårda endast barnet!

Wödrar! i glömmen de små, men lifsom gälde det
lifwet

Hängen i wid hushålls bestyren. Nu är förloradt

Barnet genom din skull. Straffar ej Gud dig?“

Honom genmålte i wemod Maria, den saknades
moder:

„Efter min Hedda serjer jag bittert. Om och man
finne

Hennes sekamen, wore mitt hjerta lättare mycket.

Wed fördensfull, o Carl! det här församlade folket

Wandra stogärne genom ännu; Lofwa belöning

är den, hwilken hemtar min Hedda tillbaka i lif

Eller liflös. Jag kunde ej tillräckligt gråta i afstyres
När jag satt wid enen, der Hedda lekte i ofskuld
Till sist. Herre min Gud wet och känner min ångest!
Talte Maria och tårar de runno ur ögonen ymniga.
Men Carl, hennes man söter med ord, böner och
löften
Kartar och qvinnor göra det sista försöket med jagten.
Man spår, rådgör, fördölas och wandrar åstad ren
tidigt,
Sen Carl hos sig efter wana förplågat dem alla.

Himlen förnam modren Marias brinnande böner:
Hedda hemtas från skogen i lifwet af Iwan från
Kostis,
Medan man Hedda, den lilla, i skogarnes gömmor
Nära och långt ifrån hemmet fäfanget än letar.
Iwan lemnar åt modren Maria det dyrbara fyndet
Till en ousägelig glädje, och sjeft oändelig lycklig.
Iwan berättar, att han, efter en wandring i skogen,

Nära Kirjola hör en barnröst, ropande Mamma!
Han lyss — åter hör han Mamma! — Mamma!
upprepas.
Han går, och snart finner han barnet, nyfwäckt ur
sönnen,
Sittande på en tufwa med skalade qwistar af wide.
Sägande wänliga ord, tager han Hedda på armen,
Skundar sedan med barnet till dess fader och moder.
Och Carl, kommen från skogen, bjuder åt Iwan be-
löning,
Hederlig gåfwa för det låra, dyrbara fyndet. —
Medan belönad af himlen med stor och innerlig glädje,
Tager ej Iwan belöning, och beder dess gifware,
fadren,
Komma ihåg de arme, saknande föda och hemvist.
Hedda, helsad, beundrad af alla, waggas till hwila,
Till en uppskrifvande hwila af mormor Johanna.
Så för Hedda Johanna, den gamla, sjunger med
ömhjet:

Sof min gulle, mormor sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla,
Ingen fluga skall dig störa,
Intet wilddjur dig uppåta;
Mormor, mamma är dig nära.

Sof mitt äga, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Intet buller skall dig störa,
Ingen orm får dig förderfwa;
Sof i lugn i fadershuset

Sof min swala, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Såfångt „Mamma!“ uti stogen
Barnet mera skall ej ropa;
Sof i frid i fadershuset.

Sof min engel, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Mamma lagat badstu'n färdig,

Hanna skall dig sedan bada,
Tvätta ömt i warma stugan.”

• • •

Och den lilla hon slumrar, söfwad af sängen och waggans
Barnet sof i frid, och wakenade sedan wid helga
Till stor glädje för mormor och des moder och fader.
Hon war den skönaste ros på Kuffolas ägor;
Den rosen wisknade ej wid nordiska windar,
Jäke wid winterns snö, ej i höstliga mörkret,
Utän hon wärte i frid, och hon tilltog med ären
I behag och skönhet. Med omsorg wärdades Hedda
Tills hon med brudkrona snuligen pryddes i hemmet. —

Annälan.

Den Finska Litteraturens Wänner och Gyn-
nare får undertecknad härmedelst vördsamt un-
derrätta, det han är sinnad att utgifva från tryc-
ket följande arbeten och skrifter, i fall tryck-
nings kostnaden genom subskription kommer att
betäckas, eller i händelse författaren annorlunda
erhåller förläggare till desamma, nemligen:

1:o Fredrickshamns stads historia, ifrån sta-
dens grundläggning intill närvarande tid, med
plancher, bilagor och förteckning på resp.
Subskribenter. Arbetet utgifves häftevis;
1:o häftet, innehållande jemte stadens forntid
en beskrifning af fälttöget åren 1741 och
42, torde, om oundvikliga och oförutsedda
hinder icke möta, snart lemna trycket. Sub-
skription härå emottaga Herrar Wasenius &
Co i Helsingfors, författaren i Flamm samt

- Herr Bohandlaren A. F. Cederwallen i Wi-
borg. Hittills hafva endast omkring 140
Subskribenter antecknat sig. Önskeligt vore
att företaget, som är förenadt med större
kostnad, blefve vidare befrämjad!
- 2:o Beskrifning öfver Kymmene härad.
- 3:o Wasa Höfdingedöme i historiskt och statis-
tiskt hänseende.
- 4:o Bidrag till utredande af Finlands äldsta hi-
storia.
- 5:o Luonnotar, innehållande natur skällringar, be-
rättelser om märkvärdigare händelser i lan-
det, öfversättningar, smärre skaldestycken,
folksånger, m. m.
- 6:o Murheen-Saari, poem i 5 sånger.
- 7:o Minnen från Hafsviken, poem i 5:ne afdel-
ningar.
- 8:o Anvisning till begagnande af det kalla vatt-
net efter Gross, med föregående öfversigt
af vatten kurens historia, m. m.
- 9:o Lyhykäinen Suomen, Ruotsin ja Wenäjän
kielinen Sana Kirja med föregående alpha-
bet, öfversigt af ryska språkläran, m. m. för
Elementar skolor, handlade, resande, tran-
slatorer.

10:o Хронологическій обзоръ исторіи го-
рода Фридрихсгама.

11:o Обзоръ Свѣрной Мнѣологіи и Исто-
ріи великаго Княжества Финляндіи,
samt

12:o Svenskt och Ryskt Hand-Lexicon.
Althof i Julii 1841.

H. G. Wikman,